

Arrest

nr. 199 595 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 5 september 2017 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 september 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen trof op 5 september 2017 een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de in punt 1.1. vermelde aanvraag (bijlage 19*quinquies*). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 05/09/2017 door de genaamde

S.(...) F.(...) geboren te (...)

Marokko op 01/07/1964 van Marokko nationaliteit/die verklaart van Marokko nationaliteit te zijn (), niet in overweging genomen. Reden van de beslissing : De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, want de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in samenhang met de artikelen 44 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“Art. 52 van het KB stelt: § 1.

‘(...)’

Conform bovenstaand artikel diende aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd te worden. De gemeente was bijgevolg verplicht om een bijlage 19ter af te leveren volgens art. 52 van het KB. Verzoekster wenste in casu een aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Op basis van deze aanvraag diende aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd te worden waardoor normalerwijze artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procédure gezinshereniging verder diende gevolgd te worden. Het huwelijk werd bewezen a.d.h.v een geldige Marokkaanse huwelijksakte conform art. 44 van het KB. (stuk 3)

Artikel 44 luidt als volgt:

‘(...)’

Het feit dat het huwelijk vooralsnog niet werd erkend doet hier dus geen afbreuk aan. Art. 40ter en art. 52 Vreemdelingen-KB vereisen niet dat het huwelijk erkend zou zijn om recht te hebben op een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. Verwerende partij heeft bijgevolg een voorwaarde toegevoegd aan de wet. Het middel is gegrond.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster haar Marokkaanse huwelijksakte toe uit 1978 en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 3 april 2017 (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 52, §1, derde lid, en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”

Artikel 52, §1, derde lid, van het vreemdelingenbesluit luidt:

“Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”

2.4. Verzoekster beweert dat haar een bijlage 19ter diende te worden afgeleverd, maar zij gaat eraan voorbij dat zij onmogelijk beschouwd kan worden als een familielid “bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°” van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 3 april 2017 de volgende beslissing nam toen verzoekster haar Marokkaanse huwelijksakte in België erkend wenste te zien:

“U bezorgde mij uw huwelijksakte opgesteld in Nador, Marokko met huwelijksdatum 08/09/1978. Ik weiger deze huwelijksakte te erkennen in België en weiger dit huwelijk te registreren in het vreemdelingenregister.

Op het moment van het huwelijk was mevrouw S.(...) F.(...) slechts veertien jaar oud.

Kindhuwelijken zijn fundamenteel in strijd met de universele rechten van het kind en doen daarom afbreuk aan de Belgische internationale openbare orde.

Indien u niet akkoord bent met deze beslissing, kan u een vordering tot erkenning van uw buitenlandse huwelijksakte indienen bij de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen. U moet deze vordering instellen op eenzijdig verzoekschrift, de instelling van deze vordering is niet gebonden aan een termijn.

U kan steeds huwelijksaangifte doen in Antwerpen district Antwerpen, en uw huwelijk geldig in België laten voltrekken.(...)”

2.5. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij de weigeringsbeslissing heeft aangevochten voor de familierechtbank, waardoor de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarbij de erkenning van haar buitenlandse kindhuwelijk, hetgeen afbreuk zou doen aan de Belgische internationale openbare orde, werd geweigerd, tot op heden geldig blijft en verzoekster thans niet als echtgenote van een Belg kan worden beschouwd. Zij heeft geen deugdelijk bewijs van haar huwelijksband voorgelegd, waardoor “de burgemeester of zijn gemachtigde” conform artikel 52, §1, derde lid, van het vreemdelingenbesluit “de aanvraag niet in overweging” diende te nemen “door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.” Verzoekster toont niet aan dat het bestuur een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN